

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29.04.2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Ziółkowska

Sędziowie: SSO Leszek Matuszewski (spr)

SSR Łukasz Kalawski

Protokolant: apl. radc B. M.

przy udziale A. D. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu, po rozpoznaniu w dniu 29.04.2015r. sprawy **D. M.** oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 222§ 1kk i innych, na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego i prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w C. z dnia 23.12.2014r., sygn. akt VIIK 161/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) uniewinnia oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa w punkcie 1,
- b) w punkcie 5 przyjmuje, że wartość przywłaszczonego laptopa wynosiła co najmniej 1000 zł,
- c) uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 6,
- d) na podstawie art. 85 kk i art. 86§ 1kk w zw. z art. 91§ 2kk łączy orzeczone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierza karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. kosztami postępowania związanymi z rozpoznaniem czynu opisanego w punkcie 1, jak i apelacji prokuratora obciąża Skarb Państwa w pozostałej części zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty za II instancję.

Ł. K. B. L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wągrowcu - VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w C., wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014 roku, sygn. akt VIIK 161/14 uznał oskarżonego **D. M.** za winnego;

1. tego, że w dniu 30 października 2013 r. w W. na ul. (...) naruszył nietykalność cielesną st. asp. L. P. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych polegających na przeprowadzeniu kontroli drogowej samochodu marki A. (...) nr rej. (...) poprzez uderzenie lewą stroną zderzaka samochodu marki A. (...) w prawą nogę L. P. oraz dopuszczenie się czynnej napaści na funkcjonariusza policji z KP w W. st. asp. L. P. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych zwianych z zatrzymaniem samochodu marki A. (...) nr rej. (...), powodując u L. P. obrażenia ciała w postaci stłuczenia prawej nogi, które to obrażenie naruszyło czynności jego ciała na czas krótszy niż 7 dni tj. przestępstwa z art. 222 §1 k.k. i art. 223 k.k. i 224 §1 w zw. z art. 11 §2 k.k. z art. 222 § 1 k.k. i art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

2. tego, że posiadał w dniu 30 października 2013 roku w W. wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii znaczną ilość środków psychotropowych w postaci amfetaminy o łącznej wadze 157,05 grama netto, tj. przestępstwa z art. 62 ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przestępstwo na podstawie art. 62 ust. 2 powołanej ustawy wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

3. tego, że;

- w okresie sierpnia i września 2013r. w W. działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił H. L. 5-krotnie substancji psychotropowej w postaci 15 gram amfetaminy w ten sposób, że sprzedawał mu każdorazowo po 3 gramy amfetaminy za kwotę 50 PLN,
- w okresie maja i września 2013r. w W. działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. B. wielokrotnie substancji psychotropowej w postaci co najmniej 24 gram amfetaminy w ten sposób, że przekazywał mu ją płacąc za wykonana prace i użyczenie motocykla,
- w maju 2013r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. B. jeden raz substancji psychotropowej w postaci 2 gram amfetaminy w ten sposób, że sprzedał mu ją za kwotę 30zł,
- w maju 2013r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. K. jeden raz substancji psychotropowej w postaci 10 gram amfetaminy w ten sposób, że sprzedał mu ją za kwotę 200zł,
- w sierpniu 2013r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. K. jeden raz substancji psychotropowej w postaci 10 gram amfetaminy w ten sposób, że sprzedał mu ją za kwotę 200zł, tj. ciągu przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2002 r. , poz. 124 ze zm.) oraz art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2002 r. , poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 59 ust. 1 powołanej ustawy w zb. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

4. tego, że w sierpniu 2013r. w W. udzielił H. L. jeden raz substancji psychotropowej w postaci 1 grama amfetaminy w ten sposób, że przekazał mu ją do użycia, tj. przestępstwa z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2002 r. , poz. 124 ze zm.) popełnionego w sposób opisany w pkt 8 wyroku i za to przestępstwo na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

5. tego, że w styczniu 2011r. w W. przywłaszczył sobie powierzone mu mienie w postaci laptopa m-ki H. (...) - (...) ew wartości nie mniejszej 3,300zł na szkodę W. K. (1) w ten sposób, że nie zwrócił laptopa po jego naprawie, tj. przestępstwa z art. 284 §2 k.k. to przestępstwo na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

W punkcie 6 wyroku Sąd na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zb. z art. 91 § 2 k.k. wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył podsądnemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 680 (sześćset osiemdziesiąt) zł.

Na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2002 r. , poz. 124 ze zm.) orzeczono przepadek poprzez zniszczenie siarczanu amfetaminy o wadze netto 154,85 grama.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócono oskarżonemu samochód marki A. (...) o nr rej. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym i kluczykiem.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu na poczet wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 30.10.2013r. i nadal.

Na podstawie art. 624 §1 kpk oraz art. 17 ust 1 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolniono oskarżonego od kosztów procesu i opłaty.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodzili się **prokurator** oraz **obrońca**, składając apelacje.

Prokurator zaskarżył wyrok w części na niekorzyść podsądnego zarzucając obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść polegającą na niedokładnym określeniu przypisanego oskarżonemu D. M. w punkcie 1 wyroku czynu poprzez pominięcie w opisie czynu ustawowego znamienia występku z art. 223 k.k. i niewskazanie, że dopuszczając się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji z KP st. asp. L. P. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych związanych z zatrzymaniem samochodu marki A4 nr rej. (...), działał za pomocą innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu tj. samochodu marki A. (...) nr rej. (...) poprzez uderzenie lewą nogą zderzaka samochodu w prawą nogę L. P. i niewskazanie, podczas gdy dla prawidłowego opisu czynu konieczne było wskazanie, iż działał on przy pomocy innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu na skutek czego przyjęty przez Sąd Rejonowy opis zachowania oskarżonego nie przystaje do ustawowych znamion przestępstwa, która wskazuje przyjęta w wyroku kwalifikacja prawna.

Autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie opisu czynu 1 poprzez jego uzupełnienie i przyjęcie, że D. M. dopuszczając się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji z KP w W. st. asp. L. P. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych związanych z zatrzymaniem samochodu marki A. nr rej. (...) działał za pomocą innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu tj. samochodu marki A. (...) nr rej. (...), poprzez uderzenie lewą stroną zderzaka samochodu w prawą nogę L. P..

Na rozprawie odwoławczej prokurator wniósł o uznanie oskarżonego D. M. w ramach przypisanego mu w punkcie 1 czynu za winnego występku z art. 157§ 3kk.

Obrońca zaskarżył wyrok w części, tj. w punktach 1, oraz od 3 do 11 zarzucając;

1. rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k. w związku z art. 5 §2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez jednostronną i dowolną ocenę materiału dowodowego, sprzeczną ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego; brak wszechstronnego zbadania wszelkich okoliczności sprawy; nie uwzględnienie okoliczności korzystnych dla oskarżonego w szczególności poprzez:

- dowolną i jednostronną ocenę wiarygodności wyjaśnień D. M. oraz zeznań świadka R. P.,
- dowolną i jednostronną ocenę zeznań świadków L. P. oraz M. G. (1),
- dowolną i jednostronną ocenę zeznań świadków P. K., M. G. (2) oraz H. L.,
- dowolną i jednostronną ocenę zeznań świadków M. G. (3), M. J. oraz H. L.,
- dowolną i jednostronną ocenę wiarygodności zeznań świadków M. G. (3), M. J. oraz R. K.,
- dowolną i jednostronną ocenę wiarygodności zeznań świadków W. K. (2) i D. K. (1).

2. rażące naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. art. 4 k.p.k. w związku z art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. poprzez jednostronną, dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy ocenę opinii biegłych J. K. oraz J. O. zarówno pisemnej, jak i ustnych.

3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez:

- pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego wyjaśnień oskarżonego, zeznań R. P., zeznań świadków P. K., M. B. oraz H. L. złożonych w toku przewodu sądowego przy jednoczesnym, bezkrytycznym i niczym nieuzasadnionym

ustaleniu stanu faktycznego tylko i wyłącznie na podstawie zeznań L. P., M. G. (1), M. G. (3), M. J., R. K., W. K. (1) i D. K. (2),

- ustalenie stanu faktycznego na podstawie niejasnych i wewnętrznie sprzecznych opinii biegłych J. K. oraz J. O. zarówno pisemnej, jak i ustnych.

4. w zakresie punktu 2 zaskarżonego wyroku zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej kary pozbawienia wolności poprzez pominięcie faktu, że oskarżony przyznał się do winy, złożył obszernie wyjaśnienia, co powinno skutkować wymierzeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na ustalony okres próby;

W konkluzji apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punktach 1 oraz od 3 do 11 i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie w tej części zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby.

Sąd Okręgowy postanowił na podstawie art. 452 §2 k.p.k. uzupełnić przewód sądowy poprzez przesłuchanie w charakterze świadka L. P., albowiem przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, a nie jest to konieczne przeprowadzenie przewodu w całości lub w znacznej części. Sąd Okręgowy ocenił zeznania świadka złożone na rozprawie jako wiarygodne, o czym szerzej w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońcy i prokuratora okazały się konieczne, prowadząc do kontroli odwoławczej, skutkującej uwolnieniem podsądnego od odpowiedzialności karnej za przestępstwo przypisane mu w punkcie 1 wyroku, zmianą ustaleń, co do wartości przywłaszczonego mienia oraz wymierzeniem D. M. nowej kary łącznej.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone w zasadzie prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego w zakresie przestępstw osądzonych w punktach 2 do 4 zaskarżonego wyroku nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art.2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k.

Także ustalenia dotyczące przestępstwa opisanego w art. 284§ 2kk, przypisanego w punkcie 5, za wyjątkiem wartości przywłaszczonego laptopa są prawidłowe.

Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 kpk i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Zastrzeżenia Sądu odwoławczego wzbudziło zaś uznanie oskarżonego za winnego przestępstwa wskazanego w punkcie 1 wyroku Sądu Rejonowego oraz zawyżone oszacowanie wartości przywłaszczonego laptopa.

Żadnych wątpliwości Sądu odwoławczego nie wzbudza uznanie oskarżonego przez Sąd Rejonowy za winnego popełnienia przestępstw wskazanych w punktach od 2 do 5 zaskarżonego wyroku. Na to, że podsądny popełnił przypisane mu występki wskazują częściowo wyjaśnienia oskarżonego, który przyznał się do posiadania amfetaminy, wypowiedzi procesowe pokrzywdzonego W. K. (1), czy relacje procesowe P. K., M. B., H. L.. Wszystkie te dowody zostały ocenione w granicach sądowej swobody oceny dowodów.

Organ wyrokujący w sprawie ocenił zeznania świadków P. K., M. B. oraz H. L. w granicach sądowej swobody dowodów. Sąd Rejonowy prawidłowo odtworzył w oparciu o nie zachowania przestępcze oskarżonego polegające na udzielaniu narkotyków. Sąd Rejonowy słusznie podważył ich relacje procesowe złożone w toku przewodu sądowego.

Jest poza sporem, że każda zmiana zeznań składających w sprawie winna skłaniać organ orzekający do wnikliwego ustalenia powodów tej zmiany. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wskazuje, że Sąd Rejonowy poddał tę kwestię analizie i wyciągnął z niej logiczne wnioski. Jak wynika z uzasadniania kontestowanego wyroku w uwagi na zmianę zeznań przez tych świadków przeprowadzono analizę zmierzającą, do ustalenia czy zmiana ta jest podyktowaną wolą ukazania prawdziwego przebiegu zdarzenia, czy przedstawieniem wersji stronnictwej dla podsądnego, celem uwolnienia go od odpowiedzialności karnej. Dopiero konfrontacja dowodów zgromadzonych w toku śledztwa i przeprowadzonych na rozprawie przez przyzmat dyrektywy sądowej swobody dowodów i wyjaśnienie powodów zmiany zeznań, upoważniła Sąd do rozstrzygnięcia o ich wiarygodności.

Składanie zeznań w toku postępowania przygotowawczego utrudnia ustalenie wspólnej wersji przez świadków, a nadto dzieli je mniejszy odstęp czasowy od opisywanych zdarzeń, aniżeli w wypadku oświadczeń dowodowych składanych na rozprawie głównej. Co więcej, oceniając zmienione wypowiedzi procesowe rzeczonych świadków należy mieć na uwadze, że środowisko w którym obracał się podsądny, jak i świadkowie-konsumenci narkotyków jest hermetyczne i opiera się na wzajemnych zależnościach, jak i pewnej konspiracji. W tego rodzaju sprawach, świadkowie zmieniają w toku przewodu sądowego postawę procesową w ten sposób, że nie potwierdzają relacji procesowych składanych w toku śledztwa z uwagi na wolę chronienia osoby handlującej narkotykami, która została postawiona przez prokuratora w stan oskarżenia i której często grozi stosunkowo surowa odpowiedzialności karna. Wnikliwa analiza zeznań tych świadków złożonych zarówno w toku śledztwa, jak i rozprawy głównej i ustalenie powodów ich zmiany prowadzi do wniosku, że mamy do czynienia właśnie ze złożeniem szczyrych oświadczeń dowodowych w trakcie postępowania przygotowawczego. W zasadzie zgodna, acz nieszczerza zmiana zeznań przez pokrzywdzonych upoważnia do uznania, że wynika to właśnie ze źle pojętej solidarności..

Sąd Rejonowy ma rację, że świadkowie nie potrafili w sposób racjonalny wytłumaczyć powodu zmiany złożonych relacji procesowych. Wersja świadków o nieprawidłowym ich przesłuchaniu przez policjantów jest zupełnie nieprzekonująca. Zresztą Sąd I Instancji podjął próbę wyjaśnienia tej kwestii poprzez przesłuchanie policjantów, którzy odbierali od tych świadków zeznania w sprawie, mianowicie R. K., M. G. (4) oraz M. J.. Sąd Rejonowy prawidłowo dał wiarę zeznaniom funkcjonariuszy policji, co do prawidłowości podejmowanych przez nich czynności dowodowych. Sąd II instancji, podobnie jak Sąd Rejonowy, nie dopatrzył się żadnych racjonalnych powodów, dla których ci policjanci mieliby wywierać bezprawną presję na tych świadków.

Sąd I instancji słusznie uznał podsądnego za winnego przywłaszczenia laptopa na szkodę W. K. (1). Nie jest tak, aby Sąd Rejonowy ustalając sprawstwo oskarżonego oparł się wyłącznie na relacjach procesowych pokrzywdzonego. Matka pokrzywdzonego D. K. (2) zeznała, że zapamiętała oskarżonego, jako osobę, która odbierała laptopa od jej syna w celu dokonania naprawy (k.350). Sąd II instancji nie znalazł żadnych racjonalnych powodów, aby świadkowie ci mieli pomawiać oskarżonego o zachowanie, które nie miało miejsca. Żadnego tego rodzaju motywu nie wskazał obrońca podsądnego w swojej apelacji, ani oskarżony. Co więcej, z zeznań pokrzywdzonego wynika, że nawet nie znał personaliów podsądnego, lecz jedynie znał jego adres zamieszkania i w ten sposób próbował nawiązać z nim kontakt w celu odzyskania przywłaszczonego sprzętu(k.350).

W. K. (1) na rozprawie głównej przekonująco wyjaśnił powód swojej wielomiesięcznej zwłoki w zawiadomieniu organów ścigania o dokonanej na jego szkodę przestępstwie. Przeciwno twierdzeniom pokrzywdzonego nie przemawia okoliczność, że nie dostarczył do Sądu dowodu zakupu przedmiotowego laptopa. Racjonalnie należy założyć, że po kilku latach może on po prostu takim dokumentem już nie dysponować.

Sąd II instancji, z urzędu, podważył wartość przywłaszczonego komputera. Sąd meriti oszacował jego wartość w sposób ewidentnie zawyżony, bezkrytycznie przyjmując twierdzenia pokrzywdzonego, co do tego, że sprzęt w momencie wydania go oskarżonemu był wart 3.300 złotych. Organ wyrokujący w sprawie pominął okoliczności, które wynikają wprost z zeznań pokrzywdzonego wpływającego na obniżenie wartości rynkowej przywłaszczonego komputera. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że „komputer miał może 1, 5 roku od momentu zakupu do momentu, gdy dałem go oskarżonemu” (k.350). Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że tego rodzaju sprzęt zużywa się i traci istotnie na swojej wartości po upływie takiego czasu. Co więcej komputer wydany oskarżonemu miał uszkodzone wejście do

ładowania. Ustalenie wartości laptopa, musiało zatem uwzględniać jego naturalne zużycie, utratę wartości z uwagi na wejście na rynek już nowych modeli, a także rzeczony uszkodzenie. W realiach przedmiotowej sprawy, z uwagi na upływ kilku lat od zdarzenia, na brak tego laptopa i jego uszkodzenie, którego rzeczywistego zakresu nie sposób dokładnie określić, obecnie nie ma możliwości precyzyjnego określenia jego wartości.

Sąd Okręgowy przyjął wartość tego laptopa, na chwilę przestępstwa, na kwotę 1.000 złotych. Ta wartość bierze pod uwagę okres eksploatacji komputera od dnia jego nabycia przez pokrzywdzonego, a także uszkodzenie sprzętu. Ustalając tę wartość Sąd nie ma wątpliwości, że rzeczywista cena rynkowa tego laptopa musiała być wyższa ale nie sposób jednoznacznie oszacować o jaka kwotę.

Nie potwierdził się również zarzut naruszenia art.410 k.p.k. W niniejszej sprawie, przekonanie o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów było poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej, w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia do prawdy (art. 2 § 2 kpk), całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk). Nadto ustalenia Sądu było efektem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych oraz zostało ono wyczerpująco i konstruktywnie, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przedstawione w uzasadnieniu wyroku. Z całą stanowczością należy podkreślić, iż nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 kpk dokonanie takiej, czy innej oceny dowodów przeprowadzonych lub ujawnionych na rozprawie. Jeśli więc z uzasadnienia wyroku wynika, że sąd nie dał wiary części wyjaśnień oskarżonego i wskazał powody tego stanowiska, to nieuwzględnienie okoliczności wynikających z wyjaśnień nie stanowi naruszenia omawianego przepisu. byłoby mówić wówczas, gdyby sąd w uzasadnieniu w ogóle nie doniósł się to tych dowodów. Taka sytuacja zaś w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Obrońca błędnie wskazał również na obrazę art.4 k.p.k. Przepis art. 4, k.p.k. w ogóle nie mogą być samodzielną podstawą apelacji ponieważ formułują one tylko zasady procesowe, których wysoki poziom abstrakcji normatywnej powoduje, że bez powiązania ich z konkretnymi przepisami prawa procesowego, "ucieleśniającymi" te wskazania ogólne, wykluczone jest posługiwanie się nimi w środку odwoławczym. (vide: postanowienie z dnia 30 lipca 2008 r., II KK , LEX 448993). W istocie autor apelacji wniesionej ograniczył się do gołosłownego wskazania naruszonych przepisów bez jakiegokolwiek wskazania obrazę innych przepisów stanowiących wszakże konkretyzację przepisów czy 4 k.p.k.

Zupełnie niezrozumiały jest wynikający z treści apelacji zarzut naruszenia reguły in dubio pro reo.Za niezrozumiały należy uznać wyartykułowany przez obrońcę zarzut naruszenia reguły in dubio pro reo. Dla oceny czy nie została naruszona reguła in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości zgłoszone przez apelującego, ale to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych, a wobec braku możliwości ich wyjaśnienia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (vide: postanowienie SN z dnia 26 lipca 2007 r., IV KK 175/07, OSNKW 2007 nr.1, poz.1738). W niniejszej sprawie, nie można mówić o obrazie art.5 § 2kpk, gdyż Sąd Rejonowy poczynił kategorię ustaleń faktyczne, a zatem ewentualne zastrzeżenia mogą być rozstrzygane na płaszczyźnie respektowania przez Sąd Rejonowy dyrektywy swobodnej oceny dowodów wynikającej z art.7 k.p.k. W świetle realiów dowodowych, wersja forsowana przez podsądnego została w sposób skuteczny zakwestionowana. Nie sposób przeto odpowiedzialnie twierdzić o występowaniu dwóch konkurujących i nierozstrzygalnych wersjach zdarzeń, co miałyby obliwować organ orzekający do postąpienia wedle reguły in dubio pro reo.

Sąd Okręgowy uwolnił od odpowiedzialności karnej podsądnego za przestępstwo przypisane mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku. Należy podkreślić, że zarówno materiał dowodowy zebrany w toku postępowania przed Sądem I instancji, jak i uzupełniający dowód z przesłuchania L. P. nie upoważniał do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa za zarzucane przestępstwo. Należy podkreślić, że zasada prawdy materialnej wprowadza w procesie karnym wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, rozumie się jednak przez nie ustalenia udowodnione (...). Obowiązek udowodnienia odnosić jednak należy tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, jako że on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k.), a niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść (art. 5 § 2 k.p.k.). Z tych względów wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano niewinność oskarżonego, lecz również wtedy, gdy

nie udowodniono mu, że jest winny popełnienia zarzuczonego mu przestępstwa. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia, zostaną uprawdopodobnione. Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez oskarżonego teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano mu udowodnić sprawstwa i winy (zob. postanowienie SN z 18 grudnia 2008 r., V KK 267/08, Biul. PK 2009, nr 2, poz. 66; tak też: wyrok SN z 28 marca 2008 r., III KK 484/07, LEX nr 370249; podobnie: wyrok SN z 21 listopada 2007 r., V KK 186/07, OSNK 2007, nr 1, poz. 2669). Każda okoliczność, która podważa wiarygodność dowodów obciążających oskarżonego, jeżeli nie zostanie usunięta, musi być interpretowana na jego korzyść. W niniejszej sprawie, mamy do czynienia z taką właśnie sytuacją dowodową.

Nie budzi wątpliwości Sądu II instancji, że doszło do uderzenia policjanta samochodem kierowanym przez oskarżonego. Ta okoliczność znajduje umocowanie w wiarygodnych relacjach procesowych L. P.. Wbrew temu, co forsuje obrońca, usytuowanie policjanta pozwalało na tego rodzaju uderzenie. Ustaleń Sądu I instancji nie podważają także zeznania drugiego z policjantów biorącego udział w interwencji, który zareagował na potrącenie jego kolegi. Z jego zeznań wynika, że nie widział momentu potrącenia.

Także opinia biegłego J. K. wskazuje na to, że obrażenia powstały w sposób opisany przez pokrzywdzonego. Prawdą jest, że z konkluzji ekspertyzy wynika, że samochód potrącił policjanta w trakcie cofania. Jednakże współautor opinii J. O. wyjaśnił na rozprawie głównej, że wynikało to z omyłki pisarskiej. Oczywiście tego rodzaju błędy nie powinny się zdarzać. Jednakże w niniejszej sprawie nie podważają one prawidłowości wydanej opinii. Analiza treści opinii i zeznań J. O. prowadzi do wniosku, że biegli przeanalizowali wypowiedzi procesowe pokrzywdzonego, a także zbadali jego obrażenia i uznali, że powstały one wskutek uderzenia lewą stroną jadącego samochodu.

Ujawniony w toku postępowania rozpoznawczego materiał dowodowy, uzupełniony przez Sąd Okręgowy poprzez przesłuchanie pokrzywdzonego L. P. rodzi zasadnicze i nierozstrzygalne wątpliwości, co do tego, czy podsądny działał z zamiarem przestępczym napaści na policjanta i naruszenia jego nietykalności cielesnej. Sąd Okręgowy dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, zgodnie, z którymi nie miał on zamiaru uderzyć samochodem w policjanta. Wersja podsądnego znajduje umocowanie w wiarygodnych zeznaniach bezpośredniego świadka zdarzenia policjanta L. P..

Z wiarygodnych zeznań świadka L. P., który widział dokładnie zachowanie oskarżonego wynika, że oskarżony nie miał zamiaru potrącenia go, lecz nie zdążył wyhamować swojego samochodu (k.654). Świadek przyznał, że nie ma wątpliwości, że oskarżony nie miał zamiaru jego potrącenia. Należy zwrócić uwagę na dość szczególne okoliczności, w jakich znalazł się oskarżony. Podjął on ucieczkę przed nieoznakowanym samochodem policyjnym. Policjanci wyprzedzili go i zablokowali mu drogę w sposób nagły. Co istotne, z miarodajnych zeznań L. P. wynika, że odległość między samochodem policyjnym, a samochodem prowadzonym przez oskarżonego wynosiła zaledwie 10 metrów. Świadek ten przyznał też, że wyskoczył z samochodu jeszcze przed całkowitym jego zatrzymaniem się i od razu skierował się w stronę samochodu którym poruszał się oskarżony. Cała ta sytuacja, od momentu opuszczenia samochodu przez policjanta do momentu jego potrącenia musiała trwać ułamki sekund. Biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia, warunki pogodowe, emocje jakie się z nim wiązały zasadnie należy przyjąć, że oskarżony nie mógł się spodziewać, że policjant wbiegnie mu wprost pod jego samochód.

Z tych powodów, nie można przypisać podsądnemu nie tylko czynnej napaści na interweniującego policjanta ale także popełnienia żadnego innego przestępstwa. Całe zdarzenie należy interpretować jako splot niekorzystnych okoliczności, za które oskarżony nie może ponosić odpowiedzialności karnej.

Sąd Okręgowy nie znalazł także podstaw, aby przypisać oskarżonemu odpowiedzialność za nieumyślne uszkodzenia ciała, o co wnosił oskarżyciel publiczny. Tak jak już podkreślono, z okoliczności sprawy wynika, że oskarżony działał w warunkach całkowitego zaskoczenia. Z racji nagłego wybiegnięcia policjanta wprost pod jego samochód oskarżony nie miał obiektywnych możliwości na podjęcie manewru obronnego i a co więcej przewidzenia takiej sytuacji.

Z uwagi na powyższe odnoszenie się do zarzutów zawartych w apelacji prokuratora jest bezprzedmiotowe.

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej kwalifikacji prawnej zachowań oskarżonego przypisanych mu w punktach od 2 do 5 zaskarżonego wyroku.

Sąd II instancji nie znalazł żadnych podstaw, aby złagodzić kary jednostkowe wymierzone podsądnemu przez Sąd I instancji, za te przestępstwa z racji ich rażącej surowości. Z rażącą surowością kary mamy do czynienia wówczas, gdy orzeczona kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy-gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz.60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru, ale różnice tak zasadniczej natury, że karą dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r. II KRN 198/94).

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje kary jednostkowe wymierzone podsądnemu za przypisane mu przestępstwa. Stanowią one sprawiedliwą odpłatę za wyrządzone zło. Sąd Rejonowy kształtując je, utrzymał się w granicach sądowego wymiaru kary, poprawnie szacując stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw. tych sankcji nie budzi zastrzeżeń. Wymaga zaakcentowania, że w niniejszej sprawie dominowały okoliczności obciążające, które przesądziły o rodzaju i stopniu dolegliwości kontestowanych kar. Mając na uwadze niekorzystny dla oskarżonego bilans okoliczności łagodzących i obciążających, szczególny nacisk należało położyć na dyrektywę prewencji indywidualnej w jej aspekcie represyjnym, czemu Sąd Rejonowy dał wyraz orzekając kary bezwzględne pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił ich karygodność oraz stopień zawinienia. Oskarżony w sposób zuchwały przywłaszczył sobie laptop, cynicznie zapewniając pokrzywdzonego o woli jego naprawy. Ustalenie przez Sąd odwoławczy niższej wartości tego laptopa niż to przyjęto w zaskarżonym wyroku, nie ma wpływu ani na ocenę karygodności zachowania oskarżonego, ani na wysokość sprawiedliwej odpłaty karnej za tego rodzaju zachowanie.

Nadto oskarżony dystrybuował na stosunkowo szeroką skalę groźne narkotyki, doskonale zdając sobie sprawę z ich szkodliwości dla organizmu ludzkiego. Podsądny niestety mimo młodego wieku zdecydował się obrać popełnienie przestępstw jako sposób na życie. Wobec tego rodzaju sprawców, należy oddziaływać sankcjami o charakterze izolacyjnym.

Sąd Rejonowy słusznie orzekł karę 2 lat pozbawienia wolności za czyn wskazany w punkcie 2 zaskarżonego wyroku. Oskarżony posiadał przy sobie znaczną ilość narkotyków i to w postaci amfetaminy. Co więcej, podsądny podjął to postępowanie, mimo że był uprzednio prawomocnie skazany za posiadanie tego rodzaju substancji. W realiach przedmiotowej sprawy, w tym z uwagi na zatrzymanie oskarżonego na gorącym uczynku, jego przyznanie się i złożenie wyjaśnień odnośnie tego czynu musiało mieć ograniczony wpływ na wymiar sankcji karnej.

Sąd Okręgowy z racji uniewinnienia podsądnego od przypisanego mu w punkcie 1 przestępstwa, wymierzył mu nową karę łączną. Zgodnie z dyrektywą wymiaru kary łącznej z art. 86 § 1 k.k., granicami tej kary był przedział od 2 lat pozbawienia wolności do 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd II instancji wykluczył ukształtowanie kary łącznej wedle zasady absorpcji. Zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (vide: wyrok SA w Gdańsku w wyrok z 3 I 1997 r., II Aka 321/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8). Z reguły popełnienie większej liczby przestępstw jest natomiast czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (vide: wyrok SA w Warszawie w wyrok z 12 VII 2000 r., II Aka 171/00, OSA 2001, nr 1).

Więź czasowa pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez oskarżonego nie jest ścisła. Przeciwnie, zostały one popełnione w okresie od stycznia 2011 roku do 30 października 2013 roku . Co istotne, zamachy przestępcze godziły w różne dobra prawne jak mienie, czy zdrowie publiczne. Całokształt długotrwałej i metodycznie realizowanej

działalności sprawcy wyklucza zastosowanie wobec sprawcy korzystnego dlań ukształtowania sankcji karnej wedle zasady absorpcji. Z tych powodów, Sąd Okręgowy uznał za sprawiedliwą wobec oskarżonego karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

a) uniewinnił oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa w punkcie 1,

b) w punkcie 5 przyjął, że wartość przywłaszczonego laptopa wynosiła co najmniej 1.000 złotych,

c) uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 6,

d) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 91 § 2 k.k. połączono orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie utrzymano w mocy zaskarżony wyrok,

III. kosztami postępowania związanymi z rozpoznaniem czynu opisanego w punkcie 1, jak i apelacji prokuratora obciążono Skarb Państwa w pozostałej części zwolniono oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty za II instancję.

SSR Łukasz Kalawski SSO Bożena Ziółkowska SSO Leszek Matuszewski